

ette astus, tedda altari ette wima, siis andis
ta wärrisedes peigmehhele kät, ja läks tem-
maga wärrisedes laulataja ette.

On ka laulatamisse aeg üks suur aeg; ja
se armastus mis sel ajal tootakse, peaks ello
otsani mele jama. Gest kas mõnnesamat
abbi olles Jummal woinud inimesele an-
da, kui sedda abbi, mis Ta abbiello läbbi
temmale seadnud? Gest, mis teine sisse tenib
on sinno kasso, nenda kui sinno tö temma
kasso on. Temma kõrwas hingad sa om-
mast murrest ja waewast — temma se on,
k. s. sinnoga nuttab, kui sa nuttab, kes sinno-
ga naerab, kui sa naerad — temma se on,
kes sind mahha ei jätta so wiimse wallo
sees. Kas so südda kannatab, niisugguse
seltsiisega roihha piddada? Sepärrast lep-
pige ikka kohhe ärra kui riid touseb, ja mõt-
telge warsti, et se teie keigekallim heateggia
on, kellega taplete, ning sage siis igga leppi-
misse järrel weel armsamaks teine teise melest.
Gest abbiello-armastus on taewa siddem,
ja punnub meile iggawest rõmo.

Nuttust kaub ello kätta,
Kätke witleb hauaga.
Kahwas kaswab, ditseb ärra,
Tulleb, lähhab seismatta.

Senn-na, tänn-na werri weab
Kui ta meie soontes keeb;
Onnis, kes keik nenda seab
Et woit waggadusfel jääb!

Gest, mis kaddum süin meil näitab,
Teise ello jour on se;
Wagga ello waimo toidab,
Patto rõõm on ürrite.

